

Városi Mikulás-ünnepség, valódi Szent Miklós-i lelkülettel

Finomságok és szeretet csomagokban

Hetven darab, nemcsak finomságokkal – gyümölcscsel, ropogtatni valóval és édességgel – hanem őszinte szeretettel is megtöltött Mikulás-csomag jutott el december 5-én este olyan gyermekekhez, akik fogyatékoságuk vagy betegségük miatt nem vehetnek részt nyilvános rendezvényeken.

Kardosné Gyurkó Katalin felügyeli a csomagok készítését

Idén a szokásostól eltérő módon tartották meg Érden a városi Mikulás-ünnepséget. A Polgárok Háza aulája ugyan a korábbi évekhez hasonlóan, most is megtelt szülőkkel és apróságokkal, ám ezúttal nem a Mikulás érkezésére vártak, hanem hatalmas lelkesedéssel és gondossággal ők segítettek a „Város Mikulásának”, hogy ebben az évben elsősorban azokat a gyermekeket érje igazi meglepetés, akik súlyos betegségük, illetve fogyatékoságuk miatt nem mehetnek közösségbe, így Mikulás-ünnepségeken sem vehetnek részt.

– Úgy gondoltuk, hogy az átlagos gyermekek többségének megvan a lehetősége arra, hogy valamilyen közösségben, akár szülei munkahelyén, akár óvodai vagy iskolai rendezvényeken csomagot kapjanak a

Mikulástól. Vannak azonban olyan családok is városunkban, akik az átlagnál nehezebb körülmények között élnek, és plusz terheket hordoznak, mert gyermekük értelmi fogyatékkal él, mozgássérült, vagy esetleg súlyos betegségben szenved, illetve maguk a szülők mozgássérültek. Meggyőződésünk, hogy Szent Miklós püspök legendájának varázsa nem az amerikai stílusú, kizárólag a külsőségekben megnyilvánuló ajándékozásban, hanem abban rejlik, hogy azokra is gondja van, akikről a világ megfeledkezik – indokolta az idei városi Mikulás-ünnepség elgondolásának háterét Kardosné Gyurkó Katalin, a polgármesteri hivatal ifjúsági referense, aki „civilben” az Ága Boga Nagycsaládosok Érdi Egyesületének vezetője is.

– Ezeket a nehéz körülmények között élő családokat szerettük volna idén felkeresni, hogy T. Mészáros András polgármester üzenetét és jókívánságait is tolmácsolva átadjuk nekik a jól megtömött Mikulás-csomagot, hogy érezzék, nincsenek egyedül, rájuk is gondolunk. Nem a csomagon és annak tartalmán, hanem inkább a gesztuson van a hangsúly. Szerettük volna, ha tudják, nincsenek egyedül, hiszen ők is egyenrangú tagjai városunk közösségének – tette hozzá mindehhez a csomagkészítés felügyeletét befejezve Katalin, majd hozzátette:

– Úgy vélem, a civil szférának ott kell belépnie, ahol az önkormányzat határai vannak, hiszen kisebb összefogással meg lehet valósítani azt, ami egyedül nem menne, például mint amilyen ez a csomagosztás. A nagycsaládosoknak az anyagi háttér, a polgármesteri hivatalnak meg a munkaerő kapacitás hiányzott ehhez a szervezéshez, ezért kellett összefognunk. Az márcsak ráadás, hogy a kereskedők is, akiktől vásároltunk, az ügy mellé álltak. Volt, aki a narancsot adta ingyen, mások jócskán áron alul fizetették meg az édességet. Számomra ez jelenti az igazi civil partnerséget, amikor nemcsak beszélünk róla, hanem összefogunk, és mindannyian teszünk is valamit egy jó cél érdekében, ahogyan most is. A polgármester a saját keretéből finanszírozta, a nagycsaládosok önkéntesei pedig szabadidejüket és munkájukat tették hozzá, így készültek el a Mikulás-csomagok. Az átlagnál nehezebb körülmények között élő rászorulókat listáját a védőnők és a szociális osztályon dolgozók segítségével állítottuk össze, majd a polgármester, az alpolgármesterek és

a képviselők körzetük szerint választottak egy-két családot, akiknek személyesen vitték el a gyümölcscsomaggal, édességekkel teli csomagokat, de besegítettek a nagycsaládosok önkéntesei is – nyilatkozta lapunknak Kardosné Gyurkó Katalin.

A nagy szeretettel és gondossággal elkészült csomagokkal így Mikulás előestéjén egy kis örömet és mosolyt is vittek azokba az otthonokba, ahol plusz teherként, súlyos betegség vagy fogyatékoság nehezíti a családokra.

Ahogy egykoron Szent

A legkisebbek is lelkesen segítettek abban, hogy minden csomag megteljen inycségekkal.

Miklós püspök ajándékai, ezek a mostani Mikulás-csomagok is a szeretetet és az odafigyelmet továbbították az érintett gyermekeknek és családjuknak.

Bálint Edit

Feledhetetlen gyermekkori emlékeim azok a jelenetek, amikor karácsony este, a csengetés hangjaira berohantunk a nagyszobába, és kitarult előtűnk a gyertyától, díszektől csillogó fa látványa, alatta az ajándékokkal. Elénekeltek a Mennyből az angyalt, majd izgalommal nézegettük az ajándékokat. Aztán kissé szégyenkezve vettük elő mi is, gyermekek, azokat a magunk készített dolgokat, amelyekkel szüleinket igyekeztük meglepni.

Kamaszodván vált tudatosá bennem, hogy a Megváltó születésének, egyúttal a szeretetnek ünnepén sokan nélkülöznek és éheznek karácsony éjszakáján is. Annak ellenére, hogy szenteste megajándékozunk egymást, az csupán halvány formai kifejezése a Gyermek születése felett érzett örömünknek. Felnevekedve bizonyította ezt – hiszen sokan átéltek – az 1956-os karácsony, amikor a nemzet együtvé tartozásának varázslatos tudata melegítette át és dobogtatta meg szívünket, és a szolidaritás fénye hullt mindnyájunkra.

Az adventi koszorú négy gyertyája nem hiábavaló. A hetenként fellobbanó újabb gyertyaláng figyelmeztet a magunkba szállásra, és visz egyre közelebb a közelgő ünnep fényéhez. Ezért is rökönnyödtem meg a napokban az egyik újsághirdetésre nézve, amelynek „szlogenje” ez volt: „Terítéken a karácsony!” Ezt az izlésteleniséget! Elnézést kérek a kereskedelemben forgalmazóktól, de ne tegyék az asztalra terítéknek

A szerkesztő jegyzete

Ünnepek és évek

Tanulságos történelemkönyv sikeredne egy olyan összeállításból, amely az egyes időszakok magyarországi Mikulás-ünnepségeit, adventi, karácsonyi szokásait mutatná be évről évre – persze nem a honfoglalástól, hanem mondjuk az utóbbi hatvan, hetven év eseményei alapján. Fontos vonal lenne ebben természetesen az anyagi körülmények sajátos alakulása. Megjelenhetnének háború alatti, kiürült befőttes üveg vízbe helyezett fenyőágak, meg a rájuk függesztett becsomagolt kockacukrok. Esetleg fényes katonagombok is lóghattak a gallyról, később a műcsokoládéból készült – na nem Mikulások, hanem – Téalópók, majd az ötvenhatos, reménytelen advent, aztán fokozatosan a kommercializálódott, ajándékhasználati ünnepek, mindmáig, amikor – de ne rohanjunk ennyire előre.

Az anyagi helyzet alakulásánál ugyanis érdekesebb és tanulságosabb az a gondolati, eszményi háttér, amely a mindenkori ünnepi időszakot övezte. A kisgyerekeket minden időben általában az otthoni légkör bizonyos védettséggel vette körül. Akkor mindennek örültünk, hiszen – ha néha hiányos létszámmal is, de – együtt lehetett a család, lehetett játszani, beszélgetni, és a megszokottnál finomabbakat enni. Aztán a külvilág csak-csak benyomult, a maga jellegzetességeivel. Emlékszem például egy nem mindennapi jelenetre, amely édesapám akkori munkahelyének, egy ipari szövetkezetnek a kultúrtermében játszódott, karácsonyi ünnepségen. A műsorközlő az est fénypontját a következő mondattal jelentette be: Kedves pajtások, most a szövetkezet elnöke, Horváth elvtárs fogja nektek átadni a szövetkezeti Jézuska ajándékait...

Kevésbé derűs események is történtek annak idején. Egy – szerencsére rövid – időszakra az akkori pártállami vezetés

eltörölte karácsony második napját, mint munkaszüneti napot, de hogy a munkaszüneti ne károsodjon, helyette május másodikát adta munkaszüneti napnak. Az indíték érthető: ne a klerikális reakció ünneplésé magát, hanem a dolgozó nép élvezze egy nappal tovább a munka ünnepét. Nos, történt az egyik budapesti nagyvállalatnál, hogy az egyik esztergályos május másodikán egy kis fenyővel állított be a műhelybe, mondván, hogy akkor ő most megünnepeli karácsony második napját. Aznap már nem ment haza, és csak néhány nap múlva került elő, viselve egy alapos megverés nyomait.

Az ilyen és ehhez hasonló eseményeknél még a közhangulat javítására kitalált, úgynevezett Gorenje-karácsonyok is derűsebbek voltak, amikor a dédnagymamákat is beültették a Trabantba, úgy mentek ki Ausztriába, hogy a nagyikra jutó valutakeretből is vásárolhassanak Bécsben a Huma áruházban – bármit, amit itt nem, vagy csak drágábban lehetett kapni. Vagy a karácsony előtti hitelkiszértések, a „vásároljon az angyaltól, és fizessen a nyuszinak” típusú ajánlatok, amelyeknek olyan sokan nem tudtak ellenállni.

Az egyes évek, korszakok ünnepi jellegzetességeit hosszan lehetne sorolni a vásárlási rohamok romló anyagi helyzet miatti csillapodásától a csökkenő jótékonysági hajlamig, olykor még a politika is beszivárgott a karácsonyi ünnepkörbe – nem egyszerű tehát a történekek változatos sorából valamiféle egységes tanulságot levonni. Legfeljebb annyit, hogy az ünnep egyedülállóan különleges érték. Érdemes rá jobban vigyáznunk.

András

Igen, nem!

Szent Ünnepünket, a halászlé, az ózgerinc, a rántott hal, vagy a paprikás krumpli mellé!

Ha már itt tartunk, szíveskedjék tekintembe venni illetékeseknek, hogy lakosaink többsége eladósodott, a munkaképesek 10-11 százaléka munkanélküli, sokakat a kilakoltatás fenyeget, gyermekek tízezrei éheznek, vagy napokig nem jutnak meleg ételhez. Fogják vissza ezért magukat a mindent eladni szándékozók!

Tudom, pénzért mindent meg lehet vásárolni. Azaz, hogy megsemm. Vannak dolgok, amiket igen és vannak, amiket nem. És, miért nem? Egyszerűen azért, mert nem eladók.

Amiket itt felsorolok, ezeket bárki ismerheti. Mégsem árt, ha karácsony közeledtével csokrot kötök belőlük. Hozzáteszem, nem a magam „kútféjéből” merítettem őket. Naponta több elektronikus levelet küldök számítógéppel segítségével, és kapok is. Ezek egyikét idézem itt, amely Kínából származik, évtizedekkel ezelőtt Hollandiából elindítva, állítólag nyolcszor járta körül a Földet. Nos, a magam megfogalmazásában adom tovább.

Az első dolog, amit az ember pénzért vásárolhat, vagy építhet, a ház. De próbálkozzék csak otthon vásárolni! Bizony, olyat nem árúsítanak sehol. Az otthonát mindenki saját maga teremti meg. Az otthon szerinte nagyobb melet ad, mint bármelyik kályha vagy fűtőtest. Karácsonykor szoktak órát is

ajándékozni. Régebben a zsebró volt divatos. Ma a karóra, vagy éppen a mobilba épített. De, ehhez az időt, nem árúsítják. Érdemes azon is elgondolkozni, hogy ágyat lehet pénzért venni, de alvást, nyugalmas alvást képtelen eladni az áruház. Kintutató ajándék számba megy ma is a könyv. Ilyen-olyan témájú és kivitelű könyv bőséggel kapható, de tudást, azt nem lehet vásárolni hozzá. Azt, amint fentebb, az otthonnál láttuk, ki-ki a maga szorgalmával, igyekezetével szeresheti meg.

Valaki a napokban dicsérte orvosát. Igaz, olykor borítékban hálapénzzel, de nyíltan is „pénzeli”. Megkérdeztem tőle, hogy az orvosától vásárolt-e már egészséget? Nem válaszolt, de elgondolkodott e képtelenségben. Korrupciótól gőryvedező társadalmunkban pozíciót is lehet vásárolni. Mostanában magas beosztású „pozicionált” emberek erkölcsileg omlanak össze a bíróságok előtt. Tekintély pénzért sem kapható sehol. A vérátömlesztés ingyenes napjainkban, de akinek speciális vér csoportot tartozó vére van szükségére, pénzért hozzájuthat. Ám az ember hiába vagyonos, a halálos ágyán semmi pénzért nem kaphat életet. Köztudott, a szex ugyancsak megfizethető. A szerelem viszont – aminek nincs pénzbeli ára – magától jön, ha jön. Mondják, ez isteni kegyelem. És lám, kézen fogva hozza magával a szeretetet. Ebből sarjad ki a család, amelyen országunk nyugszik – és ugyan csak nem eladó.

Bíró András

Virgács nélkül

Hó helyett ugyan ködön siklott, mégis időben megérkezett a Mikulás az érdei óvodákba. Képünkön a Kisfenyves Óvoda legkisebbjei köszöntik dallal a nagyszakállút, aki idén sem fukarkodott az ajándékokkal: csokoládéval töltötte meg a piros zacskókat. Virgács azonban sehol nem volt, mivel – tudva, hogy csupa jó gyerekekhez érkezik – azt egyszerűen kihagyta a csomagokból.